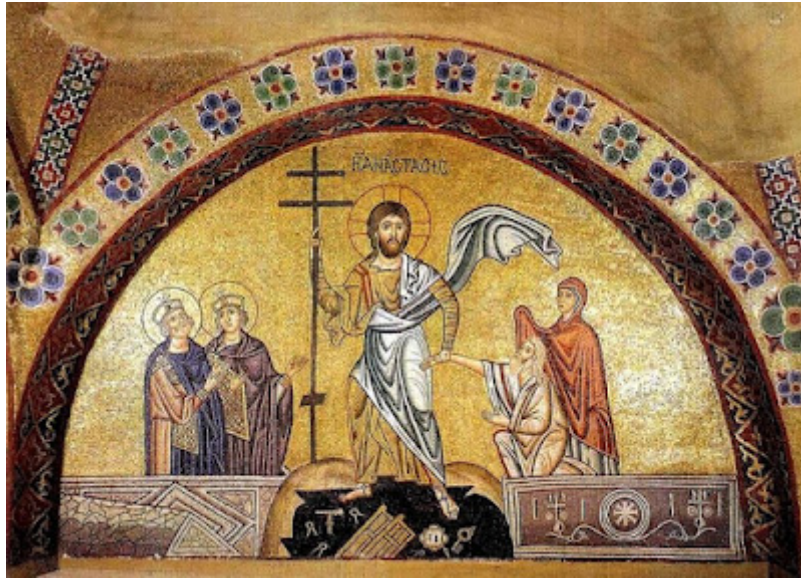

Προσδοκῶ ἀνάσταση νεκρῶν (Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Καρέα)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ θάνατος εἶναι τό πλέον βέβαιο γεγονός πού καθένας γνωρίζει πώς ἀργά ἢ γρήγορα θά ἐπέλθει καί στόν ἴδιο. Ἐν τούτοις τό τέλος αὐτῆς τῆς ζωῆς παραμένει γιά τούς περισσότερους ἀνθρώπους ἀπόλυτα ἀνεπιθύμητο κι ἐπίμονα ἀπωθημένο.

Κι αὐτό, γιατί ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει θρέψει, κατά τή διάρκεια τῆς ἐπί γῆς βιοτῆς του, τήν προσδοκία τοῦ «ἐπέκεινα» καί δέν βασίζεται πάνω στό ἀγκωνάρι τῆς «ἐν Χριστῶ» ἐλπίδας. Αἰφνιδιάζεται ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἄδάμ ἀπό τό φαινόμενο τοῦ θανάτου, ἐπειδὴ ἀσφαλῶς εἶναι πλασμένος γιά νά ζῆσει αἰώνια. Καί καθὼς βλέπει

τό σῶμα κάποιου ἀγαπημένου του νά κοίτεται χωρίς πνοή, τότε σαβανώνει μαζί μ' αὐτό καί τή δική του ἐλπίδα.

Ὁ σημερινός ἰδιαίτερα ἄνθρωπος εἶναι παραδομένος στά φαινόμενα καί σ' ὅσα μπορεῖ νά ἀποδείξει ἐργαστηριακά ἢ νά καταθέσει ὡς ἀναμφισβήτητα καί δεδομένα. Γι' αὐτό ἔχει χάσει τό ἐνδιαφέρον του γιά κάθε μεταθανάτια προοπτική καί πολύ περισσότερο, ἔχει νεκρώσει μέσα του κάθε ἐλπίδα γιά ἀνάσταση καί ἀθανασία.

Συμβαίνει, καθώς λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καί τοῦτο τό παράδοξο, νά καταθέτει ὁ σοριάς τό βίος του στή νωπή γῆ, νά τήν ὀργώνει βαθιά καί νά τήν ταΐζει πλούσια μέ γερό σπόρο καί ἐλπίδα. Γιατί, τό σάπισμα καί ὁ πρόσκαιρος ἀφανισμός τοῦ σπόρου δέν τόν προβληματίζει ἀρνητικά, οὔτε τοῦ ἀκυρώνει τήν προσμονή τῆς νέας βλάστησης καί τῆς καρποφορίας. Ὅταν ὅμως αὐτός κληθεῖ νά ἀποθέσει στή φρεσκοσκαμμένη γῆ ἄπνουν τόν ἄνθρωπό του, τότε δέν διακατέχεται ἀπό τήν ἴδια φερέλπιδα βεβαιότητα τοῦ σοριαῖ. Τότε, ἡ ἔλλειψη τῆς θωριάς τοῦ ἀγαπημένου του προσώπου, ταυτίζεται μέσα του μέ τήν ὀριστική ἀπώλεια, χωρίζεται γι' αὐτόν ἡ ζωή στά δύο. Κι αὐτό, γιατί δέν ὑπάρχει μέσα του τό ὄραμα τῆς «αἰώνιας ἀνοιξης» καί ἡ χαρά τῆς προσμονῆς τῆς ποθητῆς καί «ἀνέσπερης» ἐκείνης ἡμέρας. Ἔχει γίνει τόσο ἐπίπεδος ὁ ἄνθρωπος «τοῦ αἰῶνος τούτου», ὥστε συνήθισε νά ὀριοθετεῖ τό καθετί βέ βᾶση τούς φυσικούς νόμους.

Τοῦτο τό δράμα τῆς ἀνθρωπότητας πού παίρνει κατά καιρούς τόσες ἐναλλακτικές μορφές, ἔχει τήν ἀρχή του «στήν ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα» τῆς πτώσεως τοῦ Πρωτοπλάστου. Ὁ Θεόπλαστος ἄνθρωπος, μέ τήν παρακοή του, διέκοψε τότε τή σχέση του μέ «τήν Πηγὴ τῆς Ζωῆς», ξέπεσε ἀπό τό «Θεοειδές» κάλλος του καί ἦρθε ὀριστικά ἀντιμέτωπος μέ τήν ὁσμὴ τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς ἀποκαλύπτει, τήν «πονηρὴ μήτρα», τόν «ἐφευρέτη» τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς, τόν διάβολο. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, δυσπιστοῦν καί ἐμφανίζονται «ὡς ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ» (Λουκ. 24, 25). Δέν δέχονται ἀβασάνιστα τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, καί ἔτσι, τό «ἠγέρθη, οὐκ ἐστὶν ἔτι ἔδω» τοῦ Ἀγγέλου (Μάρκ. 16, 6), δέν τούς πληροφορεῖ καί δέν τούς βεβαιώνει καί γιά τή δική τους ἀνάσταση.

Ἡ δυσπιστία τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἀφορᾷ κυρίως στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων. Κι αὐτό, γιατί ἀγνοεῖ ὅτι ὁ θάνατος, αὐτό «τό ὀφειλόμενο ἐπιτίμιο», εἶχε δύναμη καί καταλυτικὴ ἰσχὺ μέχρι ἐκεῖνο τό γλυκοχάραγμα «τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων», τότε πού οἱ γυναῖκες βρῆκαν τόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ «κενό» (Μάρκ. 16, 2). Γιατί ὁ Ἀναστημένος Χριστός κατέλυσε τό θάνατο καί «ἤνοιξε πάλι παραδείσου τὰς πύλας». Ἐκείνη τήν αὐγή, ὁ ἐξόριστος Ἀδάμ πέρασε ἄκοπα στήν

ἀντίπερα ὄχθη, πατώντας στό Σταυρό, στή «γέφυρα τῆς Ζωῆς», ἀκολουθώντας τόν Ἐνανεάτα Θεόν-Λόγον.

Τό πάθος καί ἡ Ἐνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀλληλένδετα καί ἀλληλοσυμπληρούμενα γεγονότα, μέ τά ὁποῖα κορυφώνεται τό κοσμοσωτήριο ἔργο τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Του. Ὡπως ἡ Ἐνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐπακόλουθο τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου Του, ἔτσι καί τό πέρασμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή πρὸς τήν αἰωνιότητα δέν εἶναι ἀφανισμός, ἀλλά ὑπέρβαση τῆς ἐπίγειας φθορᾶς καί «ἐνδυσση τῆς ἀφθαρσίας».

Ἡ Ἐνάσταση τῶν νεκρῶν εἶναι βασική ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας. Χωρίς τή βεβαιότητα τῆς ἀνάστασής μας, ἡ πίστη μας, λέει ὁ Ἀπόστολος, δέν ἔχει κανένα νόημα καί εἶναι μάταιη (Α΄ Κορ. 15, 17). «Ἐν», λέει, «εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀνάσταση, τότε λοιπόν, οὔτε ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, ἀφοῦ κι Ἐκεῖνος εἶχε σῶμα σάν τό δικό μας. Ἀλλά, ἂν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, εἶναι χωρίς νόημα καί χωρίς περιεχόμενο τό κήρυγμά μας καί κούφια ἡ πίστη μας, ἐφόσον αὐτή βασίζεται καί θεμελιώνεται στήν Ἐνάσταση τοῦ Χριστοῦ... Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι τά πράγματα, διότι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί ὅπως οἱ πρῶτοι καρποί, πού ὠριμάζουν πρῖν ἀπό τούς ἄλλους καί μᾶς προαναγγέλλουν, ὅτι θά ἀκολουθήσει καί ὀλόκληρη ἡ συγκομιδή, ἔτσι καί ὁ Χριστός ἀναστήθηκε πρῶτος ἀπό τούς ἄλλους καί βεβαιώνει μέ τήν Ἐνάστασή Του, ὅτι θά ἀκολουθήσει ἡ ἀνάσταση καί τῶν ἄλλων νεκρῶν...» (Α΄ Κορ. 15-23).

Ὁ θάνατος λοιπόν, ἔχει νικηθεῖ ὀριστικά καί ἡ ἀνάσταση τῶν κεκοιμημένων εἶναι δεδομένη. Γι' αὐτό καί οἱ ἅγιοι Πατέρες μας μᾶς μιλοῦν μέ «βεβαία πίστη» γιά τήν «ἀνοιξη» πού πρόκειται νά διαδεχθεῖ «τό χειμωνιάτικο σάπισμα», τή φθορά καί τήν ἀποσύνθεση, τήν ὁποία θά ἐπιφέρει ὁ σωματικός θάνατός μας.

Θά ξαναζήσουμε ἀσφαλῶς «ἐν σώματι», ἀλλά «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» (Μάρκ. 16, 12). Θά ἀναστηθοῦμε καί κανεῖς μας πιά δέν θά ὑποκύπτει στό νόμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ ἀφανισμοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικός, πάνω σ' αὐτό τό θέμα ὁ διάλογος τοῦ Θεοῦ μέ τόν προφήτη Ἰερεμία· «Σῆκω» τοῦ εἶπε ὁ Θεός, «ἀπό τό λόφο, ὅπου εὐρίσκεσαι τώρα στό Ναό καί προφητεύεις, καί κατέβα κάτω στό ἐργαστήριο τοῦ ἀγγειοπλάστη, καί ἐκεῖ θά ἀκούσεις τί ἔχω νά σοῦ πῶ». Ἔτσι ἐγώ ὁ Ἰερεμίας» λέει, «κατέβηκα στό ἐργαστήριο τοῦ ἀγγειοπλάστη καί ἰδοῦ, αὐτός ἦταν ἐκεῖ καί ἐργαζόταν τήν ἀγγειοπλαστική μέ τή βοήθεια τῶν πέτρινων τροχῶν. Τότε ἔπεσε τό πῆλινο δοχεῖο πού ἔπλαθε μέ τά χέρια του αὐτός ὅμως μάζευσε πάλι τόν πηλό καί ἀπό αὐτόν ἔπλασε ἄλλο ἀγγεῖο, καί τοῦ ἔδωσε τή μορφή πού ἐκεῖνος ἤθελε. Τότε ὁ Κύριος μοῦ μίλησε καί μοῦ εἶπε· «Ἐπόγονοι τοῦ Ἰσραήλ, μήπως δέν μπορῶ νά κάνω καί Ἐγώ σ' ἐσᾶς, ὅπως ἔκανε αὐτός ὁ ἀγγειοπλάστης; Ἀσφαλῶς μπορῶ. Γιατί ἐσεῖς εἴσατε στά χέρια μου ὅπως ὁ πηλός στά χέρια τοῦ ἀγγειοπλάστη πού

εύκολα μεταπλάσσεται από αυτόν» (΄Ιερ.18 1-6).

Τό σημαντικό είναι ότι «ό 'Αγγειοπλάστης» είναι Προαιώνιος, Πανάγαθος, Παντοδύναμος καί Πατέρας μας. Γι' αυτό καί ή πίστη καί ή έλπίδα μας σ' 'Εκεΐνον είναι ήδη από αυτή τή ζωή, πρόγευση τής αιώνιας ζωής καί τής υπέρχρονης Βασιλείας Του.

'Η ανάσταση λοιπόν, τών νεκρών έξάπαντος θά συντελεσθεΐ. 'Η σάλπιγγα τοῦ 'Αγγέλου όπωςδήποτε, θά ήχήσει (΄Αποκ. 11, 15-18) 'Η ανάσταση τών νεκρών έξάπαντος, θά συντελεσθεΐ. 'Εκεΐνο όμως πού έχει σημασία για μάς είναι, νά έχουμε έργασθεΐ κατά τήν επί γής βιοτή μας, για τόν άγιασμό τοῦ σώματος καί τής ψυχής μας, ώστε ή ανάσταση μας νά μή γίνει «είς κατάκριμα», αλλά «είς ζωήν αιώνιον» (Ματθ. 25, 46).

Στήν προετοιμασία μας αυτή θά συμβάλλει ιδιαίτερα ή «μνήμη τοῦ θανάτου», ή νήψη καί ή διαρκής έτοιμότητά μας για τήν επικείμενη αναχώρησή μας «έκ τών έπιγείων προς τά έπουράνια». Γιατί, συνεχής μνήμη τοῦ θανάτου ζωογονεΐ τήν ψυχή καί προεκτείνει τήν ύπαρξη τοῦ ανθρώπου, ώθώντας την προς τήν άτελεύτητη πορεία της, «άπό δόξης εις δόξαν» (Β΄ Κορ. 3, 18). 'Η μνήμη τοῦ θανάτου επίσης, μάς έντάσσει στήν προσδοκία όλόκληρης τής κτίσης, ή όποία, άν καί «συστενάζει» μέ τόν άπόγονο τοῦ 'Αδάμ «καί συνωδίνει μέχρι τοῦ νῦν» (Ρωμ. 8, 22), έντούτοις δέν παύει νά τρέφεται μέ τήν έλπίδα καί νά περιμένει τήν άπελευθέρωσή της καί τό δικό της αιώνιο «έπέκεινα».

'Η μυστική θεά τής «άπέναντι ὄχθης», τής αιώνιας πατρίδας μας, μάς ένισχύει προς τήν όδό τοῦ άγιασμοῦ καί στήν προσπάθεια νά εὔτρεπίσουμε, κατά τό δυνατόν, τήν ύπαρξή μας, για «τή μεγάλη ὥρα», για τήν άποκαλυπτική συνάντηση μέ τόν «Μόνο 'Αγαπημένο» (Α΄ 'Ιωάν. 3,2).

'Επιπλέον, ή άναμονή τής μετοίκησής μας στήν άληθινή, στήν ούράνια πατρίδα μας, μάς ώθεΐ στό νά συνάψουμε στενότερες σχέσεις μέ τούς πολίτες τοῦ ούρανοῦ, τούς άγίους 'Αγγέλους, καθώς καί μέ τούς ήδη δοξασμένους άδελφούς μας, οί όποιοι έζησαν «έν Κυρίῳ» καί «άπήλθον έπ' έλπίδι ζωής αιωνίου». Γιατί τόσο οί άγιοι 'Αγγελοι, όσο καί οί «προαπελθόντες πατέρες καί άδελφοί μας» έπιβλέπουν τόν άγώνα μας καί μάς συντρέχουν άγαπητικά, μέ τίς άγιες πρεσβεΐες τους προς τόν Δωρεοδότη καί Χορηγό τής ζωής μας.

'Η «μνήμη τοῦ θανάτου», ή έργασία τών έντολών, ή σχέση μας μέ τόν άγγελικό κόσμο καί τούς μεταστάντες άδελφούς μας, οδηγοῦν στή διαρκή άποδυνάμωση τοῦ «έγώ». Μάς βοηθοῦν έπιπλέον, στήν «έκκοπή τοῦ ιδίου θελήματος» καί στήν παράδοση όλόκληρης τής ύπαρξης καί τής ζωής μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τελικά,

μᾶς ἐνισχύουν στήν ἀποδοχή τοῦ γεγονότος τῆς κοιμήσεως τῶν ἀγαπημένων μας προσώπων, καί παράλληλα, μᾶς προτρέπουν νά ἀσχοληθοῦμε καί νά προετοιμαστοῦμε σοβαρότερα, μέ τό θέμα τῆς δικῆς μας ἐκδημίας.

Ὅταν ἡ πυξίδα τῆς ζωῆς μας στραφεῖ πρός αὐτό τόν προσανατολισμό, τότε ἡ ἔννοια τοῦ θανάτου χάνει τήν ἀπειλητική σημασία της καί μεταβάλλεται σέ «θέα τῶν ἀθεάτων», σέ προέκταση τῆς ὑπαρξης στήν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ καί τελικά, σέ ἀπαντοχή τῆς μοναδικῆς ἐκείνης ὥρας πού θά μᾶς φέρει «στό μεγάλο πανηγύρι» τῆς ὑπαρξης μας.

Μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις ἡ ζωή ἀποκτᾷ ἄλλο νόημα καί ὁ ἄνθρωπος «ἐπείγεται» νά ὀλοκληρώσει τή μετάνοιά του καί νά κάνει τόν ἑαυτόν του δεκτικό τοῦ Μύρου τῆς «καινῆς ζωῆς». Γιατί, καθένας γνωρίζει ὅτι, ἐκείνη τήν ὥρα, θά γίνεῖ καθετί φανερό καί θά ἀποκαλυφθεῖ ὅλη ἡ ἐργασία του, ὅλο τό ὑφάδι πού ἔχει τοποθετήσει κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς του πάνω στό στιμόνι τῆς «κατ' εἰκόνα» δημιουργημένης ὑπαρξης του.

Γιά τά γνήσια τέκνα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὁ θάνατος εἶναι μιά μεγάλη γιορτή, γιά τήν προετοιμασία τῆς ὁποίας ἀγωνίζεται κανεῖς καί κοπιᾷ σέ ὀλόκληρη τή ζωή του. Ὁ ἀγώνας γιά τήν προετοιμασία αὐτῆς τῆς ἑορτῆς συνδουλίζει τό πνεῦμα τῆς μετάνοιας, τῆς νήψης καί τῆς ἐτοιμότητος τῶν φρονίμων Παρθένων τῆς Παραβολῆς. Ἐπιπλέον, καθιστᾷ τόν ἄνθρωπο δοξολογικό καί εὐχαριστιακό ὄν καί μάλιστα, κατά τίς ὥρες τοῦ πόνου καί τῶν ποικίλων πειρασμῶν τῆς ζωῆς. Ἔτσι προγεύεται ὁ πιστός τήν ἐρχομένη Βασιλεία, χαίρεται τή δική του «ἐν Χριστῶ» αἰώνια διάσταση καί ὁμολογεῖ ὅτι ὄντως «ἔρχεται ὥρα καί νῦν ἐστίν» (Ἰωάν. 4,23). Ἐπιπλέον, αὐτή ἡ στάση ζωῆς μεταμορφώνει τόν παρόντα αἰῶνα σέ γεφύρι στερεό, γιά νά περάσει ἀκίνδυνα ὁ χριστιανός στό αἰώνιο περιβόλι τῶν παιδιῶν Του, τῶν «ἐλθόντων ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης» (Ἀποκ.7,14).

Στό ἀνέσπερο φῶς τῆς αἰωνιότητος θά ἀποκαλυφθεῖ ἡ ζωγραφιά τῆς ζωῆς μας. Ἐκεῖ θά λάμψει ἡ ἐργασία καί ὁ μόχθος πού καθένας ἔχει καταβάλλει γιά νά κρατήσῃ ἀκέραιη τήν πίστη καί τήν ἀγάπη πρός Ἐκεῖνον καί πρός τόν ἀδελφό. Ἐκεῖ θά ἀναδειχθεῖ τό μέγεθος τῆς ὑπομονῆς μας. Τότε θά φανεῖ τό ἄν ἔχει κανεῖς ἐργασθεῖ «ὡς πιστός οἰκονόμος» (Λουκ. 12, 42) στόν καμβά τοῦ «κατ' εἰκόνα», μέ τόν ὁποῖο ἔχει προικισθεῖ ἀπό τόν Πανάγαθο Πατέρα καί Δημιουργό μας, ὅταν ἔλαβε ἀπό Ἐκεῖνον τήν ὑπαρξη καί τήν αἰώνια προοπτική τῶν «τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. 1,12).

Ὅλα λοιπόν, ἐρμηνεύονται μέ τήν πέραν τοῦ τάφου προοπτική. Ὅπως στήν πνευματική ζωή ἡ γλύκα τῶν καρπῶν τῶν ἀγώνων μας ἀρχίζει νά γίνεται αἰσθητή, ὅταν ἔχει ἤδη προηγηθεῖ ἡ ἀποδοχή τοῦ προσωπικοῦ σταυροῦ μας καί ἡ κατάθεση

«τοῦ ἰδίου θελήματος», ἔτσι καί ἡ τερπνότης τῶν αἰωνίων καί ἀθανάτων γίνεται οὐσιαστικά ὁρατή, ὅταν ἔχουμε πλέον καταθέσει καί τό τελευταῖο ὄχυρό τοῦ ἐγώ μας. Ὅταν ἀποθέσουμε δηλαδή, «κατά πάντα καί διά πάντα» τό σῶμα καί τήν ψυχή μας στά χέρια Του, ὡς τελική εὐχαριστιακή προσφορά πρός Ἐκεῖνον, ὁ Ὅποιος μᾶς ἔχει προκαταβάλει τή Ζωή καί τήν ἐλευθερία, ὡς δῶρα πολῦτιμα καί ὡς «ἀμεταμέλητα χαρίσματα» (Ρωμ. 11,29).

Ἄν, μέ αὐτά τά βιώματα ζεῖ καί πορεύεται ὁ πιστός, τότε μπορεῖ νά ἀντιπαρέρχεται τή σκληρότητα καί τά ἀδιέξοδα αὐτῆς τῆς ζωῆς, ὄχι προσπαθώντας νά τά ἀποφύγει, ἀλλά προσκυνώντας τό σταυρό του καί ἐγγίζοντας ὅλα τά λυπηρά τῆς ζωῆς, «ὡς κράσπαιδα τῶν ἱματίων Του» (Ματθ. 9,20).

Ἔτσι, προγεύεται ὁ πιστός τό «μεγάλο ἐπουράνιο πανηγύρι»· καί, ὄχι μόνο ὑπομένει κάθε λυπηρό καί ἀντίξοο μέ καρτερία καί ὑπομονή, ἀλλά καί ἐπιθυμεῖ ἢ μᾶλλον, «ἐπέιγεται νά φθάσει» στήν αἰώνια πατρίδα του (ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος).

Ὁ σωματικός θάνατος μ' ἄλλα λόγια, δέν εἶναι τό τέλος, ἀλλά ἡ ἀρχή. Εἶναι ἡ γέννα σέ μιά καινούργια ζωή, ζωή πού μᾶς χάρισε ὁ Χριστός, μέ τό Σταυρό καί τή δική Του ἁγία Ἀνάσταση.

Μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὁ πιστός δέν λυπᾶται πιά γι' αὐτούς πού ἔχουν ἤδη φύγει ἀπό αὐτή τή ζωή, οὔτε ἀγωνιᾶ γιά τό τί θά συμβεῖ μετά τή δική του ἔξοδο ἀπό τά ἐφήμερα, ἀλλά μόνο ζεῖ καί ἀγιάζεται, γιά χάρη τοῦ «Παθόντος καί Ἀναστάντος Κυρίου του», ψάλλοντας χαρμόсуна «έν παντί καιρῷ»,

Χριστός Ἀνέστη!

Πηγή: agiazoni.gr